

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ὑγγραμμῶν, ἀληθείας παρεσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἑπισητὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἔτησις 50. 12.—	Ἔτησις 40. 12.—
Ἑξαμήνιος 6.50	Ἑξαμήνιος 8.—
Τριμήνιος 3.50	Τριμήνιος 4.50
Αἱ συνδρομαὶ δεχόμεναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
 ὅπλα κρουνομένου ἑσθῶν, ἑπίσης λεπ. 30
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐφριμίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθραῖσιον

Περίοδος Β'. — Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰαννουῖον 1919

Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 29

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΗΕCΤΟR ΜΑΛΟΤ

[Ἐραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Μιά στιγμή ὁ κύριός μου στάθηκε χωρὶς γάποκριθῆ. Τῆ ἀντροπὴν;... Γιὰ ποιά ντροπὴ μιλοῦσε ὁ Γαροφόλης;... Καὶ πρὶν συνέλθῃ ἀπὸ τὴν καταπληξῆν, ὅπου μὲ εἶχαν ρίξει τὰ παράξενα ἐκεῖνα λόγια, ὁ Βιτάλης μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι.
 — Πᾶμε ἀπὸ δω!

Καὶ μ' ἐτραβῆξε πρὸς τὴν πόρτα.

— Φεύγεις; ὄχι δά! ἔκαμε ὁ Γαροφόλης γελῶντας. Ἔλα, ἐγὼ σοῦ ἀστετεύθηκα. Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς;

— Δὲν ἔχω πιά νὰ σοῦ πῶ τί-
 ποτα!

— Γιατί ἤρθες;

Χωρὶς νάπαντήσῃ πιά, ὁ Βιτάλης γύρισε τὴ ράχη του στὴν πᾶ-
 τρὸν ε καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα, κρατώντάς με πάντ' ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἦ, μὲ τί ἀνακούφιση τὸν ἀκο-
 λουθοῦσα!

Γλύτωσα λοιπὸν ἀπὸ τὸ Γαρο-
 φόλην;

Ἄν τολμοῦσα, θὰ φιλοῦσα τώρα
 τὸν Βιτάλην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Τὰ λατομεία τοῦ Ζαντιγῶ

Ὅσο ἤμαστε στὸ δρόμο ποῦ εἶχε
 κόσμο, ὁ Βιτάλης περπατοῦσε χω-
 ρὶς λέξη ἅμα μῆνηκαμε ὁμοῦς ἔς
 ἓνα ἔρημο δρομάκι, κάθησε κεῖ
 σὲ μίαν ἀκρῆ καὶ κάμποσες φορὲς
 ἔτριψε μὲ τὸ χέρι του τὸ μέτωπό
 του, — σήμαδι πὼς βρῖσκονταν ἔς
 ἀμνηχανία. Ἐπειτα, σὰ νὰ μιλοῦσε
 μὲ τὸν ἑαυτὸ του, εἶπε:

— Καλὴ κι' ἡ καλωσύνη, μὰ
 δὲν ὠφελεῖ πάντῃ! Νὰ πάλι ἐμεῖς
 στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, χωρὶς
 πεντάρα στὴν τσέπη καὶ μὲ ἄδεια
 κοιλιά! Πεινᾶς;

— Δὲν ἔφαγα τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ

τὸ λίγο ψωμί ποῦ μοῦ δώσατε τὸ πρωί.

— Λοιπὸν, καί μένο μοῦ παιδί, κινδυ-
 νεύεις νὰ κοιμηθῆς ἀπόψε νηστικός. Καὶ
 πάλι, μήπως ξέρουμε ποῦ θὰ κοιμηθοῦμε;

— Λογαριάζατε νὰ κοιμηθοῦμε στοῦ
 Γαροφόλην;

— Λογαριάζα νὰ κοιμηθῆς ἐσὺ ἐκεῖ.
 Ὅσο γιὰ μένα, θὰ μοῦδινα γιὰ τὸ χει-
 μῶνά ἴσου καίμια εἰκοσαριά φράγκα καὶ
 πρὸς τὸ παρὸν θὰ τὰ καταφέρω. Ἄρα
 εἶδα ὁμοῦς πὼς μεταχειρίζεται τὰ παι-
 διὰ, δὲν ἔδβάσταξα... Ὑποθέτω πὼς δὲν
 εἶχες καίμια ἄρεξη νὰ μείνης μαζί του!.

— Ὡ, τί κάλος ποῦ εἶστε!

— Ναι, ἡ καρδιά δὲν ἐνεκράθηκε ὁλοῦς
 διόλου στὰ στήθη τοῦ γέρου ἀλήτη. Τὸ
 κακὸ ὅμως εἶναι ποῦ ἐνῶ ὁ ἀλήτης τὰ λο-
 γάρισε ὅλα καλά, ἡ καρδιά τοῦ τὰ χά-
 λασε. Καὶ τώρα ποῦ πᾶμε;

Ἦταν ἀργά, καὶ τὸ κρύο, ποῦ τὴν ἡμέρα
 εἶχε πέσει λεγάκι, ξανάγεινε δριμῶ καὶ παγε-
 ρό. Φυσοῦσε βοριάς. Ἡ νύχτα θάταν κακὴ.

Ὁ Βιτάλης κάθησε πολλὴ ὥρα ἐκεῖ
 στὴν ἀκρῆ, ἐνῶ ὁ Κάπης κι' ἐγὼ στεκό-
 μαστε ἀκίνητοι μπροστά του, περιμένοντας
 νὰ πάρῃ μί' ἀπόφαση. Ἐπιτέλους σηκώθηκε;

— Ποῦ θὰ πᾶμε;

— Στὸ Ζαντιγῶ. Θὰ προσπαθῶ νὰ
 βρῶ ἓνα λατομεῖο ἔπου πλάγιασα
 κι' ἄλλη φορὰ. Εἶσαι κουρασμένος;

— Ἐκουράσθηκα στοῦ Γαροφόλην.

— Ἐγὼ δὲν ἔκουράσθηκα καὶ
 δὲν ἀντέχω πιά. Καὶ ὁμοῦς πρέπει
 νὰ πᾶμε. Ἐμπρός, παιδιὰ μου.

Ἔτσι μᾶς ἔλεγε; «παιδιὰ του»,
 τὰ σκυλιά καὶ μένα. Ἦταν τὸ ἀ-
 στεῖο του, ὅταν εἶχε διάθεση. Μ'
 ἀπόψε τὸ εἶπε λυπητερά.

Καὶ πήραμε πάλι τοὺς δρόμους
 τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ νύχτα εἶναι σκοτεινὴ καὶ τὸ
 γκάζι, ποῦ ὁ ἀνεμὸς κάνει τὴ φλόγα
 του νὰ τρεμοσβύνη, μόλις φωτίζει
 τὸ λιθόστρωτο. Γλυστρουῖμε κάθε
 στιγμή, ἐδῶ σὲ ρυάκι παγωμένο,
 ἐκεῖ σὲ σωρὸ ἀπὸ γίδνια. Ὁ Βιτά-
 λης μὲ κρατεῖ ἀπὸ τὸ χέρι κι' ὁ
 Κάπης περπατεῖ στὸ πλάι μας.
 Μόνο κάπου-κάπου μένει πίσω, γιὰ
 νὰ φάξῃ σὲ κανένα σωρὸ σκουπίδια,
 μήπως βρῆ κανένα κόκκαλο ἢ καί-
 μια κόρα ψωμί, γιὰτι κι' αὐτὸν
 ἡ πείνα τὸν θέρριζε. Μὰ τοῦ κάκου.
 Μὰ κατεβασμένα αὐτιά τρέχει καὶ
 μᾶς ξαναφτάνει.

Ἦστερ ἀπὸ τοὺς μεγάλους δρό-
 μους, σοκάκια ἕστερ ἀπὸ τὰ σο-
 κάκια αὐτά, ἄλλοι δρόμοι μεγάλοι.
 Περπατοῦμε ὁλοένα κι' οἱ σπάνιοι
 διαβάτες ποῦ ἀπαντοῦμε, μᾶς κοι-
 τάζουν μὲ ἀπορία. Ἡ φορεσιά μας
 ἢ ἡ κουρασμένη μας περιπατηρὰ
 κινεῖ τὴν προσοχὴ; Οἱ ἀστυφύ-

«Ὁ μικρὸς δῆμιος σήκωσε τὸ χέρι του...» (Σελ. 218, στ. γ')

λάκας που διασταυρώνουμε, γυρίζουν πίσω τους και στέκονται να μας ακολουθήσουν με το μάτι.

Όσο, χωρίς να προφέρω λέξη, ο Βιτάλης προχωρεί τσακισμένος στα δυό μου. Μ' όλο το κρό, το χέρι του κλείει το διπλό μου. Μου φαίνεται πως τρέμει. Κάποτε που σταματά, για να στηριχθώ μια στιγμή στον ώμο μου, αισθάνομαι όλο του το σώμα να τραντάζεται σαν από σπασμό.

— Είστε άρρωστος, τον ρώτησα σε μια τέτοια στιγμή.

— Το ροδάκι. Όπως δὴ ποτε, είμαι κατακουραμένος. Οι πορείες που κάναμε όλες αυτές τις ημέρες ήταν πολύ μεγάλες για την ηλικία μου, και το κρό απόψε είναι πολύ δριμύ για το γέριό μου. Θάθελα τώρα ένα καλό κρεβάτι, ένα καλό θαίπνο σε κλειστή κάμαρα και μπροστά σε καλή φωτιά. Μ' αυτά είναι άπειρα. Εμπρός, παιδιά!

Εμπρός! Είχαμε βγή από την πόλη, ή τουλάχιστο από τα σπίτια. Και περπατούσαμε πότε ανάμεσα σε δυό σειρές από μανδρότοιχους και πότε σε χωράφια. Ούτε διαβάτες πιά, ούτε αστυφλάκες, ούτε φανάρια, ούτε γκάζια. Ήδω κι' εκεί μόνο κανένα παράθυρο φωτισμένο και πάνω απ' τα κεφάλια μας ο βαθυγάλαξος ουρανός με λιγοστά αστέρια. Ο βοριάς που φυσούσε πιο δυνατός και πιο κρύος, μάς κολάσασε τα ρούχα στο κορμί. Εύτυχως που τον είχαμε στη ράχη. Μά επειδή το μακίνο της μπλούζας μου ήταν ξηλωμένο, έμπαινε απ' αυτή την τρύπα και γλυτρούσε 'ς όλο μου το μπράτσο, — πράγμα βέβαια που δεν με ζόριζε καθόλου.

— Αν κι' ήταν σκοτεινά κι' οι δρόμοι διασταυρώνονταν σε κάθε βήμα, ο Βιτάλης περπατούσε σαν άνθρωπος που ξέρει που πηγαίνει. Τον ακολουθούσα λοιπόν χωρίς φόβο μη χαθούμε κι' η μόνη μου ανησυχία ήταν να μάθω αν θα φθάναμε έπιτέλους στο λατομείο εκείνο.

Μά έξαφνα σταμάτησε.

— Βλέπεις τίποτα δένδρα; με ρώτησε.
— Όχι.
— Έτσι κανένα μαύρο πράμμα; ...
— Δεν βλέπω τίποτα.

Κοίταξα ένα-γύρο. Πρέπει να μας στενή μέση πεδιάδας, γιατί τα μάτια μου χάνονταν στα σκοτεινά, χωρίς να τα σκαματά τίποτα, ούτε δένδρο, ούτε σπίτι. Τριγύρω μας το κενό και κανένας άλλος ήχος, παρά το άνωθεν του σφύριζε χαμηλά, μέσα 'ς άδύρηντα χαμώδενδρα.

— Αχ, μάχα τα μάτια σου! είπε ο Βιτάλης, μά τα δικά μου δεν βλέπουν πια καθαρά, κοίταξε κει-πέρα! Απλώσε το χέρι του μπροστά 'πειτα, έπειδή εγώ δεν αποκρινόμουν, γιατί δεν τολμούσα να ξαναβρω πώς δεν βλέπω τίποτα, ξανακίνησε.

Περπατήσαμε λίγο σιωπηλοί. Έπειτα ο Βιτάλης σταμάτησε και με ξαναρώτησε

αν βλέπω δένδρα. Δεν είχα πια την πρώτη εμπιστοσύνη κι' ένας άριστος φόδος έκαψε τη φωνή μου να τρέμη, όταν αναγκάσθηκα να πω πως δεν βλέπω τίποτα.

— Αχ, σε στραβώνει ο φόδος, παιδί μου! έκαψε ο Βιτάλης.

— Μά σάς βεδιτώ πώς δεν βλέπω κανένα δένδρο!

— Ούτε ένα μεγάλο τροχό;

— Τίποτα!

— Χάσαμε το δρόμο!

Τι να πω; Ούτε που είμαστε ήξερα, ούτε που πηγαίναμε.

— Ας προχωρήσουμε ακόμα πέντε λεπτά κι' αν δεν ιδούμε τα δένδρα, τότε γυρίζουμε.

Η ιδέα πως χάσαμε το δρόμο, μου σήκωσε κάθε δύναμη. Ο Βιτάλης μ' έτράβηξε από το χέρι.

— Ελα λοιπόν!

— Δεν μπορώ πια να περπατήσω.

— Αμ' εγώ; νομίζεις πως μπορώ να σε σηκώσω;... Ξέρεις γιατί στέκομαι ακόμα όρθιος; Γιατί ροδάκι πώς αν καθήσουμε, δεν θα ξανασηκωθούμε πια, παρά θα πεθάνουμε από το κρό. Πάμε!

Τον ακολουθήσα.

— Ο δρόμος, με ρώτησε, έχει αδιάκια βαθειά από τροχούς κάρρων;

— Δεν έχει καθόλου.

— Πρέπει να γυρίσουμε!

Ο άνεμος, που τον είχαμε ως τώρα πίσω, με κτύπησε στο πρόσωπο τόσο δυνατά, ώστε κόπηκε η ανάπνοή μου. Κι' ήταν τόσο κρύος, που τον αισθανόμουν σε φλόγα.

Στο γυρισμό, περπατούσαμε πολύ πιο δύσκολα κι' άργα από πριν.

— Αμκ' ιδής αδιάκια, πές μου το, είπε ο Βιτάλης. Ο καλός δρόμος θα είναι άριστερα.

Προχωρήσαμε έτσι ως ένα τέταρτο. Στην πένητη στιγμή της νύκτας, ο κρότος των βημάτων μας άνερχόσσε άπάνω στο σκληρό χώμα. Αν και μόλις μπορούσα να παίρνω τα πόδια μου, εγώ τώρα τραβούσα τον Βιτάλη. Με τι άγωνία κοίταξα το άριστερο μέρος του δρόμου!

— Άξαφνα, ένα μικρό κόκκινο άστρο έλαμψε στο σκοτάδι.

— Φως! είπα άπλώνοντας το χέρι.

— Ποδ;

Ο Βιτάλης κοίταξε, μά, αν και το φως δεν ήταν σε πολύ μεγάλη άπόσταση, δεν το είδε. Άπ' αυτό κατάλαβα πως η όρατή του είχε εξασθενήσει, γιατί άλλη φορά έβλεπε καλά και τη νύκτα.

— Το φως αυτό μάς είναι άδιάφορο, είπε. Θα είναι καμμιά λάμπα που κλείει στο τραπέζι κανένος έργατή ή κοντά στο κρεβάτι κανένος έτοιμοθάνατου. Δεν μπορούμε να πάμε να κτυπήσουμε την πόρτα. Σιγή έξοχή, τη νύχτα, θα μπορούσαμε να βρούμε φιλοξενία' στα περίχωρα όμως του Παρισιού δεν άνοιγουν. Δεν υπάρχει σπίτι για μάς. Εμπρός!

— Υστερ' από λίγο, μου φάνηκε πως ένας όρμος διασταύρωνε τον δικό μας. Άριστ' το χέρι του Βιτάλη κι' έτρεξε μπροστά για να ιδεί. Ναί, ο όρμος αυτός ήταν βαθειά αδιάκωμένος από τροχούς άμαξιτών.

— Έδω έχει αδιάκια! έρώναξα.

— Δίς μου το χέρι του. Σωθήκαμε! Το λατομείο μόλις άπέχει πέντε λεπτά. Κοίταξε καλά! βλέπεις τα δένδρα;

— Ναί, βλέπω κάτι μαύρα... Θα είναι... μά βέβαια! είναι δένδρα!

— Η έλπίδα μάς ξανάδωσε δύναμη. Τα πόδια μου ήταν τώρα λιγότερο ροβριά και το χώμα λιγότερο σκληρό στα πόδια μου. Τα πέντε λεπτά όμως που είπα ο Βιτάλης, μάς φάνηκαν άιώνια.

— Δεν είναι περισσότερο από πέντε λεπτά που περπατούμε στον καλό δρόμο; ρώτησε σταματώντας.

— Έτσι μου φαίνεται.

— Κατά που πάνε ταυλάκια;

— Τσια εμπρός.

— Θα περάσαμε την είσοδο του λατομείου χωρίς να την ιδούμε. Με τέτοιο σκοτάδι, δεν είναι δύσκολο... Κι' όμως έκρεπε να καταλάβουμε από ταυλάκια, πως το βήσαμε πιο μπριστ'.

— Μά σάς βεδιτώ πώς ταυλάκια δεν έστριβαν πουθενά.

— Ας γυρίσουμε πάλι, να ιδούμε.

Ξαναγυρίς αμε:

— Βλέπεις τα δένδρα;

— Ναί, εκεί, άριστερα.

— Και ταυλάκια;

— Δεν έχει πια.

— Μά στραβώθηκα εγώ; έρώναζε ο Βιτάλης, βάζοντας τα χέρια στα μάτια του. Πάμε τσια στα δένδρα και δός μου το χέρι σου.

— Μά είν' ένας τοίχος.

— Θα είναι σωρός από πέτρες.

— Όχι, σάς βεδιτώ πώς είναι τοίχος.

Αυτό δεν ήταν δύσκολο να εξακριβώθ' ή, γιατί από τον τοίχο δεν άπέιχαμε παρά λίγα βήματα. Ο Βιτάλης έκαψε τα βήματ' αυτά και, σά να μην έπιστευε πια τα μάτια του, έβηκε και τα δυό του χέρια στο πρόσκομμα, που εγώ το έλεγα τοίχο κι' εκείνος σωρός από πέτρες.

— Αλήθεια, έκαψε, είναι τοίχος! Οι πέτρες είναι κανονικά τοποθετημένες και κτισμένες... Ποδ είναι λοιπόν η είσοδος; Ίδες ταυλάκια.

Έτκυψε χάμω κι' άκολούθησε τον τοίχο ως την άκρη του, μά χωρίς να παντήτω κανένα αδιάκιο. Ξαναγύρισε στον Βιτάλη κι' εξακολούθησε το ψέξιμο κι' από άλλο μέρος. Το ίδιο άπατέλεσμα: Παντού τοίχος. Κανένα άνοημα στον τοίχο αυτό και κανένα παράσμα κάτω στη γη, ούτε δρόμος, ούτε μονοπάτι, ούτε αδιάκιο, τίποτα που να δείχνει μια είσοδο!

— Η θέση μας ήταν δεινή.

Χωρίς άλλο ο κύριος μου είχε χάσει το δρόμο. Δεν βρίσκονταν εκεί το λατομείο που ζητούσε!

— Λοιπόν;

— Τίποτ'! Μόνο χιόνι.

— Έμεινε μια στιγμή χωρίς να αποκριθ' λέξη. Έπειτα ξανάβαλε τα χέρια του στον τοίχο και τον πασπάτευσε απ' άκρη 'ς άκρη. Ο Κάκης που απ' αυτά δεν καταλάβαινε τίποτα, γαύγιζε με άνοητοιότητα.

— Πηγαίνα πίσω απ' τον Βιτάλη.

— Πρέπει να ψάξουμε μακρότερα;

— Όχι! Το λατομείο είναι κτισμένο.

— Κτισμένο!

— Ναί. Έβραξαν την είσοδο κι' είναι αδύνατο να μπούμε.

— Λοιπόν;

— Τι θα κάμουμε, ε; ... Ξέρω κι' εγώ! Όχ πεθάνουμε 'δω!

— Αχ, κύριε! ...

— Α, εσύ δεν θέλεις να πεθάνεις, το ξέρω. Είσαι νέος, ή ζωή σε κρατεί. Καλά λοιπόν, ας γυρίσουμε. Μπορείς να περπατήσεις;

— Έγώ, ίτω;... Μά σεις;

— Άμα δεν θα μπορώ πια, θα πέσω σαν το γέριό άλλαγο.

— Και που θα γυρίσουμε;

— Στο Παρίσι. Άμα άπαντήσουμε αστυφλάκες, θα τους πούμε να μάς πάνε στην Άστυνομία. Αυτό ήθελα να πορώω, μά δεν μπορώ να σάρτω να πεθάνης απ' το κρό. Ελα, Ρεμύ μου, ελα, παιδί μου, κουράγιο κι' εμπρός!

Και ξεκινήσαμε.

Τι ώρα να ήταν, Δεν είχα ιδέα. Με άίνυκα ίτω, και περπαμένα. Ο ουρανός είχε πάντα το ίδιο βαθυγάλαξο χρώμα, χωρίς φεγγάρι, με λιγοστά άστρα, που φαινονταν μικρότερ' από το συνειθισμένο. Η όρμη του ανέμου διπλασιζόθηκε. Σήκωνε τώρα απ' την άκρη του δρόμου τα σωριασμένα χιόνια σά σκίνη και μάς τάρριχνε στα μούτρα. Κλειστά τα σπίτια που περνούσαμε και σκοτεινά. Μοδ φάνονταν πώς αν οι άνθρωποι που καιμούνταν μέσα στα ζεστά τους κρεβάτια, ήξεραν πόσο κρυώναμε μετς, θα μάς άνοιγαν την πόρτα.

Περπατώντας γρήγορα, θα μπορούσαμε λίγο να ζεσταθούμε' ο Βιτάλης όμως δεν προχωρούσε τώρα παρά με κόπο μεγάλο. Λιχνάριζε σά να είχε τρέξει. Δεν άπαντούσε στις έρωτήσεις μου και με το χέρι, σιγά, μου γνεφε πώς δεν μπορούσε να μιλή.

— Άπό την έξηγή, είχαμε μπη πια στην πόλη. Τώρα δηλαδή περπατούσαμε άνομμεσα σά τοίχους, όπου, έδω κι' εκεί, βλέπαμε και κανένα φανάρι κρεμασμένο ψηλά, να κουνιέται στο σιδερό του και να τρέι.

— Ο Βιτάλης άξαφνα σταμάτησε. Κατά-

λαβα πως αυτή τη φορά είχε άποκάσει.

— Θέλετε να κτυπήσω καμμιά πόρτα; ρώτησα.

— Όχι, δεν θα μάς άνοίξουν. Έδω-πέρα κάθονται όλο περβολάρηδες. Δεν σηκώνονται τη νύκτα. Πάμε!

Μά δεν είχε πια ούτε θέληση, ούτε δύναμη. Υστερ' από λίγα βήματα, ξαναπατήθηκε.

— Πρέπει να ξεκουραθώ λιγάκι, είπε' δεν μπορώ πια.

Μια πόρτ' άνοιγουνταν 'ς ένα φράκτη, κι' άπάνω απ' το φράκτη αυτό σηκάνονταν ένας μεγάλος σωρός κοπριάς όλόβροτος, σαν αυτούς που βλέπει κανείς συχνά στα περιβόλια. Ο άνεμος, φυσώντας 'ς αυτό τον σωρό, είχε στεγνώσει τα έπάνω άχυρα κι' είχε σκορπίσει πλήθος απ' αυτά στο δρόμο, σύριξα με τον φράκτη, όπου σχηματίζονταν έτσι ένα στρώμα πυκνό.

— Έδω-χάμω θα καθήσω, είπε ο Βιτάλης.

— Μά είπατε πως αν καθήσουμε, θα μάς παγώσει το κρό και δεν θα μπορούμε να ξανασηκωθούμε. Χωρίς να μού άποκριθ' ο Βιτάλης μού έγνεψε να σωριάσω περισσώτερ' άχυρα κοντά στην πόρτα, κι' έβρεσε μάλλον παρά έκάθησα άπάνω 'ς αυτά. Τα δόντια του κτυποθσαν κι' όλο του το σώμα τρεμούλιαζε.

— Φέρε κι' άλλα άχυρα, μου είπε. Ο σωρός της κοπριάς μάς προφυλάγει από τον άερα.

— Άπό τον άερα, ναί! μ' από το κρό;... Άμα σώριασα όσο άχυρο μπόρσασα, μάτζάφω, πήγα κι' εγώ κι' εκάθησα δίπλα στον Βιτάλη.

— Στριμώξου κοντά μου, μου είπε' και βάλε τον Κάκη άπάνω σου' θα σου μεταδώτ', λίγη από τη ζέση του.

(Ήσται συνέχεια)

— Ήσται συνέχεια

— Ήσται συνέχεια

ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ένας κύριος, κάποτε, δημοσίευσε στις έφημερίδες ότι ζητεί υπάλληλο για το γραφείο του, και πενήντα σχεδόν νέοι παρουσιάσθηκαν, για να πάρουν τη θέση αυτή.

— Άν κι' ο αριθμός τους ήταν τόσο μεγάλος, γρήγορα όμως ο κύριος διάλεξε ένα κι' είπε στους άλλους να πηγαίνουν. Κάποιος φίλος του κυρίου, παρευρισκόμενος την ώρα εκείνη στο γραφείο του, άπόρησε και τον ρώτησε:

— "Ήθελα να ξέρω που στηρίχθηκες για να κρατήσεις αυτόν τον νέο; Δεν είχε το ελάχιστο συστατικό να σου δείξει."

— "Έγεις λάθος, φίλε μου, του άποκριθήκε ο κύριος. Ο νέος αυτός, άπεναντίας, μού έδειξε πολλά και λαμπρά συστατικά."

— Μά εγώ δεν είδα...

«—Γράμμα; Όχι βέβαια. Ήδιν είχα. είν' αλήθεια. Άκουσε όμως: Πρώτα-πρώτα, όταν μπήκε, σκούπισε τα πόδια του κι' εκλείσε την πόρτα. Μ' αυτό έδειξε πως είναι τακτικός και καθαρός.

«Έδωκε ύστερα την καρτέλα του 'ς εκείνο τον κουτσό νέο, και μ' αυτό έδειξε πως είναι καλός κι' ευγενικός.

«Έβγαλε με σεβασμό το καπέλλο του κι' άποκριθήκε σερνά στις έρωτήσεις μου, δείχνων μ' αυτό πως ξέρει να φέρεται.

«Σήκωσε το βιβλίο, που έρω' έπίτηδες το άρσι να πέση κάτω, και το έβγαλε άπάνω στο τραπέζι, ενώ οι άλλοι το πάτησαν ή το έσπρωξαν, και με τούτο έδειξε πως είναι προσεκτικός.

«Περίμενε ήσυχος να έλθ' ή σειρά του, χωρίς να στενωχωρή τους άλλους κοντά του' κι' έδειξε μ' αυτό πως είναι ύπομονητικός και μετριοπαθής.

«Όταν του μίλησα, είδα πως τα φερέματά του ήταν καθαρά, ξεσκονισμένα, τα μαλλιά του καλοχτενισμένα, τα δόντια του άσπρα σαν το γάλα. Κι' όταν έγραψε τ'ονομά του, παρατήρησα ότι τα νύχια του ήταν με μεγάλη επιμέλεια καθαρισμένα, χωρίς καθόλου κένθος, όπως βλέπουμε συχνά και σε παιδιά που κάθουν τον ευγενή.

«Δεν νομίζεις πως ό' αυτά είναι πρώτης τάξεως συστατικά; Έγώ λοιπόν, όταν ρίξω τα μάτια 'ς ένα νέο, άνωϊ άμέσως αν είναι καλός, μόνο από το έξωτερικό του κι' από τη συμπεριφορά του, ώστε να μη έχω άνάγκη από συστατικά γράμματα.

Κα Α. Θ.

ΣΤΑΘΑΚΤΙΤΕΣ

XXV
Σιγή άγνή τη θάλασσα
καλόχρον φθινοπώρον,
τρακιεσι ή περπατησι
κάποιον όρθρονωθ' όδοιπόρον.

Πάει τον όρθρον τον βαδύ
τάχα ' άπανήσ' ή
για μη φεύγη να κερφήθ' ή
να μη τον άντιπρήσ' ή;

XXVI
Στό προσκοπήλι, που άκουμπά
μην άνοιξητη σιγήν,
το φεγγάρι το θαμπό
γλυκαίνει να με πλανήθ' ή:

και χαρδύει στη γωνία
με τη δική του χάρη
τον τ'οκίμου μου τη σκοτεινία
κι' ένα γυμνό κλωνόρι.

XXVII
Τίλος φέρει ή χαρωνή...
—ό γελαστή άγωνία!
—ό φθινόπωρον, ό σιγή
δίχως καμμία άσμονία!

Και κρατιοθναι σιωπηλά
τα φύλλα, σαν πλεμύρηρα
που θα πέση από ψηλά,
σαν το προστάθ' ή Μόισσα...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

Η ΜΙΝΑ ΚΙ' Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΗΣ
(Συνέχεια και τέλος* (88 σελ. 220)

Νά, χθές ακόμα δεν είναι που του έδωσε διαταγή να βγάλει τις ώμοφότερες τριανταφυλλίδες του κήπου και να τις φυτέψει στο δικό της το περιβόλακι, και κείνος δεν τόκανε;

Η Μίνα γίνηκε κατακόκκινη* ούτε να θυμώσει μπορεί, ούτε να το νομίση προσβολή. Η γιαγιά δεν μαλώνει, ούτε κοροϊδεύει. Θαρρείς και της ζητεί συγχώρηση. Και η Μίνα θάπρεπε νάταν Ικανοποιημένη. Και όμως είναι στενοχωρημένη και μ' ένα ψεύτικο γέλιο, ψαλλίζει μες στα δόντια της:

— Ω, γιαγιά! Δεν περαίζουν αυτά.

— Πως; πως; Πειράζουν και κολοπειράζουν μάλιστα. Αν δεν πειράζαν, δεν θάλεγε η Μίνα αιθάλη την Ίουλια, ούτε γερωτευπέλη τον Μερτρών τον περιβόλαρη. Έτσι δεν τους είπε;

Η Μίνα χαμηλώνει τα μάτια. Άχ! πώς ήθελε νάλλαζε κουδόνια! Μιά η γιαγιά επιμένει στην ταπεινώσή της. Νά, της λέγει τώρα πώς λυπάται γιατί η μαγείρισσα η Τερέζα δεν κτυχαινει πολλές φορές τα φαγιά και τα κάμνει άσχημα.

Η Μίνα διακόπτει:

— Μά καμιά φορά τα κάνει πολύ καλά. Νά, η κρέμα σοκολάτα, οι τηγανητές πατάτες...

Η γιαγιά κουνάει το κεφάλι της. Για να μηνύση η Μίνα της Τερέζας σήμερα το πρωί πώς δεν είναι για τίποτα, θα πη πώς είχε σπουδαία παράπονα. Έπειτα η γιαγιά δεν αρνείται πώς η Τερέζα δεν έχει δικηο. Θέλει όμως να εξηγήση πώς, αν η Τερέζα κάνει πιο πολύ σούπα αντί για γλυκά, σ' αυτό φταίγει η ίδια που έτσι διατάζει.

Μ' αυτήν λοιπόν πρέπει να τα βάλει η Μίνα;

— Ω! Γιαγιά!

— Ω! η Μίνα είναι πολύ καλή. Το ξέρει δά η γιαγιά. Έχει υπήρητες που δεν είναι του γούστου της Μίνας, μιά κακιά μαγείρισσα, κάτι ενοχλητικές ιδιοτροπίες, (θέλει εξαφνα να μην πηδούν τα παιδιά στα έπιπλα και να τρώγουν καθαρά), επισκέψεις ανυπόφορες, τόσο που η Μίνα πολλές φορές δεν έρχεται να τις χαιρετίση. Όλα αυτά δεν είναι βέβαια ευχάριστα. Γιατί άλλωστε η Μίνα δεν θάταν τόσο φέρως κακιωμένη και δεν θάλεγε κάτι λόγια...

Η Μίνα αρχίζει να μην αισθάνεται καλά τον εαυτό της. Θέλει να φύγη, η να πη τίποτα άλλο. Μά δεν μπορεί να κουνηθί κι' η γλώσσα της είναι βαριά σαν το μολύβι.

Η γιαγιά της θέλει να της φανερώ-

ση τουλάχιστον όλη τη λύπη της, όλη την πίκρα της, γιατί νοιώθει πώς η έγγονη της δεν είν' ευτυχισμένη μες στο σπίτι της. Από μάλιστα δεν μπορεί να την Ικανοποιήση περισσότερο. Ούτε να δείρη τους υπήρητες της μπορεί, γιατί ο Νόμος το απαγορεύει, ούτε να τους διώξη, γιατί είναι δλοκλήρη Ιστορία να βρή άλλους* έπειτα είναι και τόσο γέροι οι κακόμοιροι! Τι θα γινόντουσαν;

Θά τους παραγγείλη βέβαια νάχουν σέβας στη Μίνα. Κι' αν θέλη μάλιστα, μπορεί να γράψη της μητέρας της πόσο η Νέλλη την κάνει και υποφέρει. Μά άξιζει άραγες τον κόπο; Τω ξέρει πολύ καλά η γιαγιά πώς άδικα θα κοπιάζη. Οι γέροι, βλέπετε, όσο και να θέλουν δεν αλλάζουν. Κι' όλοένα θάνοι ενοχλητικοί στη Μίνα, θα την βάζουν να τρώγη πράγματα που δεν θέλει, θα τη στενοχωρούν, θα της πηγαίνουν ενάντια. Λοιπόν... Μήπως δεν θάταν καλύτερο να γράψη στη μαμαμιά της Μίνας να την πάρουν από ένα σπίτι όπου είναι τόσο δυστυχισμένη;

Η γιαγιά σιωπάει μιά στιγμή. Η Μίνα νοιώθει το λαιμό της να της σφίγγεται, τα χιλιτιά της να τρέμουν.

... Ίσως θα μπορούσε να γίνη κι' άλλωτώς. Νά κάμη μεγάλη, μά μεγάλη ύκομονη η Μίνα για λίγους καιρό ακόμα. Το πολύ-πολύ δέκα πέντε μέρες μόνον που θάνοι ακόμα μαζί. Δεν είναι πολλές.

Κι' άλλη χρονιά η Μίνα δεν ξαναπατεί. Έπειτα ξέρει κανείς αν θάνοι πιά κι' η γιαγιά; Είναι τόσο γρηά! Ίσως θα φύγη κι' αυτή... Κι' αν ίσως ήταν η τελευταία φορά που βλέπει τη γιαγιά της, η Μίνα θα μπορούσε ίσως να κάμη λίγη ύκομονη ακόμα. Και ίσως - ίσως πιο άργα να είναι ευχάριστημένη η Μίνα, σαν θα θυμάται πόσο επισιτικής ήταν για τη γιαγιά της.

— Έτσι, Μίνα;

Η Μίνα μόρσεσε ν' άρθρωση ένα τραχύ φθόγγο και να κάμη ένα άοριστο σχήμα με το σαγόνι της. Σύμφωνα. Η γιαγιά δε θα γράψη, για την ώρα. Και είναι τόσο ευτυχισμένη που η έγγονούλα της θέλει να κάμη ακόμα λίγη ύκομονη...

Η Μίνα γύρισε στις κουκκλες της. μά στέκει μπρός τους άκίνητη, με τα χέρια κρεμασμένα με την καρδιά βαριά.

Ούτε την μάλωσαν, ούτε την τιμώρησαν. Άπειναντίας την λυπηθήκαν και της ζητήσαν συγχώρησι. Είναι νικήτρια. Γιατί λοιπόν υποφέρει; Και υποφέρει τόσο που να θέλει να βάλει τις φωνές.

Οι ματιές της ρίχνουνταν στα κρυφα άκάνω στη γιαγιά της. Πόσο γέρασε, πόσο έγειρε! Οι άσπρες μπούκλες των μαλλιών της πέφτουν δλογύρα στο πρόσωπό της πούναι κίτρινο σαν ε' άγοτρε-

ρι. Και τα λιγνά τα δάχτυλά της τρέμουν στο πλέξιμό της. Μπορεί και νάν' αλήθεια πώς δεν θα ζήση πολύ ακόμα. Η Μίνα συλλογίζεται το νεκροταφείο με τους σταυρούς, με τα άνθημα τάμαζια, τους μαυροντυμένους ανθρώπους και τους μεγάλους λάκκους που σκάδουν στο κρέο το χώμα για να ριξούν τους άμοιρους νεκρούς! Δεν είναι παραμύθια αυτά. Άδριο η μεθαύριο θα τα ίδη και κείνη...

Η στενοχώρια κνίγει τη Μίνα. Η μέρα λίγο-λίγο πέφτει. Το σκοτάδι απλώνεται και μεγαλώνει.

Άξαφνα η γιαγιά που δεν βλέπει πιά κτόλα καθαρά, νοιώθει ένα μικρό ύγρο χεράκι να γλυστράει μες στο δικό της και μιά φωνή τρεμουλιαστή να της ψιθυρίζει σ' αυτή της.

— Γιαγιάκα, ήθελα να σου πω...

Χτά γόνατα της γιαγιάς άκάνω κουλουριασμένη η Μίνα, με το βρεμένο μαγουλάκι της κολλητά στο ζαρωμένο γέριχο της γιαγιάς της, κλαίει, κλαίει...

Με κομμένα από κλάματα λόγια, δίνει το λόγο της πώς θάνοι ευγενική, και φρόνιμη, και ό,τι θέλουμε και περισσότερο ακόμα.

— Μόνο, γιαγιάκα μου, να μη μου ξαναζητήσης πιά συγχώρηση, τόκου; Ποτέ. Σύμφωνα. Και τώρα που όλα είναι φτιαγμένα και μονοασημένα, φέρανε τη λάμπα. Και μαζί η Μίνα κι' η Γιαγιά της κοιτάζουν ένα παληό λεύκωμα που οι φωτογραφίες του, κιτρινωμένες πιά, γεννούν τόσες ερωτήσεις, τόσες Ιστορίες χαρωπές, γλυκειές και περιεργές.

Και κάπου-κάπου, η Μίνα που νοιώθει ακόμα το στήθος νάνεδοκαταβαίνει από το άναρνητο, όρμάει μ' ένα πηδημα ξαφνικό και δίνει ένα φιλάκι στο ρυτιδωμένο μάγουλο της γιαγιάκας της. (Α. Lichtemberger) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΜΑΒΙΛΛΗΣ (*)

Τόν ήσικο του θωρούν συχνά στο Δοίσινο, Της Τένης, του Καλού, μεγάλο θηήσιμο, Τη νύχτα μοναχός να κρινούτζη. Δόγια σουφά, περίσσια να σκορατζη.

Άτιμέ! τί ναίνι κείνο που δε βόισω, Ρωτούσα το χλωμό της νύχτας δίσκο, Ρωτούσα και το δίσκο που χαρίζει Τό πώς του την ήμερα τί γνωρίζει;

Μέσα σ' αυτό το άτέλειωτο το βάθος Του Άγγαστου τριγυρόνου άποσταμένου Θαρρόντας μήπως η ζωή είναι λάθος.

Τη Γνώσι, την Άλήθεια, έδω την εβδα: Ή ομοροφο κόσμο ζής φατολουσιμόνα, Άν σκοτωθής γλυκά για την Πατρίδα!

(*) Το συνήτο αυτό άναφέρεται στον ήσικό θάνατο του έβδου Κερκυραίου ποιητού Α. Μανβίλη, στον Δοίσινο της Ηλείου, το 1912. Ο κ. Ν. Δομενεγιάνης έστήθη συμπόλιμηστος του ήσους και παρευδύθη στο θάνατο που έβυρνε, στην ίδια μέλιστα μάχη εανδύνησου και ο ίδιος άπό κάτω του σκοτόθης τάλογό του. — Σ.τ.Δ.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό Ο. ΛΕ ΡΟΥ)

Γ. (Συνέχεια)

Την ίδια στιγμή, η πόρτα της κάμαρας του πρώτου κάτωματος, που την ένομιζε άκατοίκητη, άνοιξε με όρμη και με κρότο, και βγήκαν από μέσα δυο άνθρωποι...

— Ω, Θέ μου! τί άνθρωποι ήταν αυτοί; Τι ρούχα ήταν εκείνα που φορούσαν; Τι μεθτρα που είχαν;... Ο ένας ήταν βέβαια μαύρος* στην παραγή του όμως, ο φτωχός Πιερότος τους είδε μουντζουρωμένους και τους δυό. Και δεν το έμεινε αμφιβολία πώς αυτοί ήταν οι κλέφτες της περιουσίας του.

— Νά τους! Ξεφώνισε. Έβω τους έχω!.. Τους έκιασα!.. Τους κρατώ!.. Κι' άρπαξε και τους δυο άγνωστους από το λαιμό, ξεφωνίζοντας δλοένα:

— Βοήθεια!.. Κύριε Κάσανδρε, τρέξετε!.. Βοήθεια να δέσουμε τους κλέφτες!.. Σί λίγο να κι' ο Κάσανδρος, ξεπρόβέλλει από το κεφαλόσκαλο, όπως θγαίνουν τάνδρεϊκελλα στο θεατράκι του Φασουλη, απλισμένος μ' ένα μουσκέτο (παληό τουφέκι) που ήταν προ πολλού σέ αποστρατία, και μ' ένα κατασκουριασμένο σπαθί. Τον ακολουθεί η Κολομπίνα, που τρέμει όλη από το φόβο της, άν και κρατεί στο χέρι μιά σκούπα.

Την ίδια στιγμή, από την άλλη άκρη του διαδρόμου, παρουσιάζεται ένας γέρος, με την περρούκα φορεμένη στραβή, που τον συνοδεύει μιά μεγάλη σταχερή γάτα: Είναι ο μπαρμπού Μιστανφλοτός. Άκουσε κι' αυτός τις φωνές και κατέβηκε από τη σοφίτα του, κρατώντας ένα χοντρό μπατοβνι.

— Κουράγιο, Πιερότε! το φώναζουν κι' από τις δυο μεριές.

Μά ο Πιερότος δεν είχε άναγχη να τόν ενθαρρόνουν. Ρίχτηκε στους κλέφτες με τόση όρμη, όποτε κυλιόθηκε μαζί τους στο πάτωμα* εξακολουδοθη όμως να τους κρατρή σφιχτά και να φωνάζη:

— Τους κρατώ!.. Είναι οι κλέφτες μου!.. Φέρτε σχοινιά να τους δέσουμε!..

Άλλά μόλις ο Κάσανδρος έκλητήσε το σύμπλεγμα των ανθρώπων που κυλιούνταν κει-χάμω, πέταξε άμέσως το σπαθί και το μουσκέτο μακριά και, άρ-

πάζοντας τον Πιερότο από μιάν άκρη της μπλούζας του, προσπάθησε να τον τραβήξη.

Συγχρόνως ξεφώνιζε:

— Μή!.. μή!.. Άς τους!.. Άχ τί μου κάνεις, παληοκαϊδο! Δεν ξέρεις λοιπόν πώς είναι οι καινούργιοι μου νοικάρηδες;.. Ένας πρίγκηπας, μωρέ, κι' ένας μαρκέζος!.. Άκούς εκεί! Άνθρώπους που έχουν βαλίτσα φουσκωμένη από χρυσάφι, να τους πάρης έσύ για κλέφτες!.. Βλάκα! Στραβάξυλο!

Όταν άκουσε τις λέξεις νοικάρηδες, μαρκέζος, πρίγκηπας, ο δυστυχής Πιερότος, σατισμένος, ξεσπίξε τα δάκτυλά του κι' άφριξε να τόν άπομακρύνουν από το πεδίο της μάχης, (γιατί μιλάοντας ο Κάσανδρος, δεν έπαψε να τον τραβά από τη μπλούζα,) ένώ ο Άρλεκίνος κι' ο Ραντί-Γκρί, μισοπνιγμένοι, σηκώνονταν από χάμω και τινάζουνταν μ' ένα σωρ* ούφ! ούφ!

Τον Ραντί-Γκρί μάλιστα* από το σφίξιμο του λαιμού, τόν είχε πιάσει ένας βήχας, που κόντεψε πάλι να πνιγίη.

«— Άχ, Θέ μου! συλλογίζονταν η Κολομπίνα άπελειωμένη. Τι θα βγη άπ' όλο αυτό το κακό; Ο πατέρας μου βέβαια θα τα βάλη με τον Πιερότο και δυστυχία μας!.. Άδτος ο θυμός φαίνεται πώς θα τοδ βατατζη πολύ!..»

Ο Μιστανφλοτός είχε καθήση' ενα σκαμνι, εκεί στην άκρη που άρχιζε η σκαλίτσα της σοφίτας, κι' έκοιταζε, περιμένοντας, για να καταλάβη τί έτρεψε, να μιλήση καθένας και να εξηγηθί.

Όσο για τον Πιερότο, σατισμένος ακόμα για το λάθος του, ντροπιασμένος, έσχυβε το κεφάλι και φιθύριζε κλαυτά:

— Με συγχωρήτε, κύριε Κάσανδρε!.. Με συγχωρήτε, κύριό μου!.. Δεν μου το είχαν πη... Μ' άν ξέρατε τί μου συμβαίνει!.. άν ξέρατε τί δυστυχισμένος που είμαι!..

Και σκεπάζοντας το πρόσωπο με τα χέρια του, λέ κλιμένο-τό κλαυί έβαλε πάλι τα κλάματα.

Είχαν πάθει στο σπίτι του μιά προσβολή, που δύσκολα μπορούσαν να τη συχωρέσουν. Δεν τους πήραν μόνο για κλέφτες, παρά και λίγο έλειψε να τους κνίξουν... Είναι πράγματα αυτά;... Έτσι κάνουν στο Παρίσι;...

Στο τέλος όμως προσκοιθηκαν, όσι συγκινούνταν από τα κλάμματα του παιδιού και τα παρακάτια του γέρου. Κι' ο Ραντί-Γκρί, με ήγεμονική γενναίωφροσύνη καταδέχθηκε να πη:

— Ντέν πειράζει... ντέν ήταν τίποτα!..

— Τα λάθη για τους ανθρώπους! ε- πρόσθεσε κι' ο Άρλεκίνος.

Όταν ο Κάσανδρος είδε τους ξένον του να ξεθυμώνις κι' ησύχασε κάπως, απ' αυτή τη μεριά γύρισε στον Πιερότο και τόν ρώτησε:

— Δεν μās εξηγάς τώρα έσύ, πώς έκαμας αυτό το φοβό λάθος; δνείρο είδες; η μη σου ήλθε τεταρταίος πυρετός;

— Όχι άλλοίμονο! άποκρίθηκε ο Πιερότος, μακρύν νάταν αυτό! Μά δυστυχώς δεν το είδα στον όνο μου, παρά είναι όπως σάς βλέπω και με βλέπετε.

— Τί; τί πράγμα; φώναξε ο Κάσανδρος. Μιλήστε και μās έσκατες!

— Νά, άπόψε, τη νύχτα, ένφ κοιμά- μουν στο κρεβάτι μου..

— Άμ βέβαια στο κρεβάτι σου! Που ήθελες να κοιμάται; στο σκαμνι σου;... Έβλα, σε τα περιττά λόγια και πές μας. Τι σοβ συνέθη λοιπόν τη νύχτα;

Στο θυμό του, βλέπετε, ο Κάσανδρος δεν καταλάβαινε πώς αυτός έλεγε τα περιττά λόγια και με τις διακοπές του, δεν άφινε τον Πιερότο να εξηγηθί.

Έπιτέλους ο νέος τό είπε:

— Μου κλεψαν ένα πουγγί, που είχε μέσα όλη μου την περιουσία!

— Άχ, δυστυχία!.. φώναξε η Κολομπίνα, που τα τριανταφυλλιά της μάγουλα εγαιναν χλωμά σαν του Πιερότου.

— Έ; τί λες; έκαμα ζωηρά ο Κάσανδρος. Σ' έκλεψαν, αλήθεια;... Μπήκαν κλέφτες στην κάμαρά σου;...

— Άπό το παράθυρο, κύριε Κάσανδρε! άποκρίθηκε ο Πιερότος. Όρίστε, έλάτε να το ίδήτε. Είναι ακόμα όπως το βρήκα τη στιγμή που ξύπνησα!

Τότε μπήκαν όλοι στην κάμαρα του Πιερότου κι' είδαν το παράθυρο διακλωτωμένο, τα συτάρια μεσανοικτά και τα πράγματα σκόρπια.

(Έπεται συνέχεια)

* Άδειασε το πουγγί του στο τραπέζι... (Σελ. 221, στ. α')

Στο άναμεσαζό αυτό, ο Κάσανδρος, τρέμωντας όλος από θυμό, τότε έθριξε βλάκα τον Πιερότο και τότε συμμέ- νος ως κάτω ζητούσε συγγνώμη από τους σύγεις του ξένου.

Αυτοί του έκαναν ακόμα το βαρύ...

